

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej **S.**, so sídlom v B., proti povinnému **E.**, so sídlom v B., **pre 113 117 Sk s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Bardejov pod sp. zn. Er 1065/00, o dovolaní súdneho exekútora proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove zo 16. septembra 2008 sp. zn. 14 CoE 17/2008, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Oprávnenému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bardejov uznesením z 3. apríla 2007 č. k. Er 1065/00 – 15 exekúciu vedenú súdnym exekútorom JUDr. L. B. pod č. EX X. vyhlásil za neprípustnú a zastavil ju z dôvodu zániku povinného jeho výmazom z obchodného registra (§ 68 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku). Exekútorovi náhradu trov exekúcie nepriznal. Takto rozhodol podľa § 203 Exekučného poriadku.

Krajský súd v Prešove uznesením zo 16. septembra 2008 sp. zn. 14 CoE 17/2008 na odvolanie súdneho exekútora uznesenie súdu prvého stupňa vo výroku o trovách exekúcie potvrdil a účastníkom nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. V odôvodnení uviedol, že v predmetnej veci začatej do 1. 2. 2002 treba v zmysle ustanovenia § 235 ods. 2 Exekučného poriadku aplikovať Exekučný poriadok v znení účinnom v čase začatia exekučného konania. Podľa § 203 Exekučného poriadku ak dôjde k zastaveniu exekúcie, môže súd uložiť oprávnenému, aby nahradil trovy exekúcie. Súd však zváži, ktoré trovy potreboval oprávnený

na účelné vymáhanie nároku a či mohol pri náležitej opatrnosti predvídať dôvod zastavenia exekúcie. Exekučný poriadok platný v čase začatia exekúcie teda neobsahoval ustanovenie § 200 ods. 2 o povinnosti súdu rozhodnúť o tom, kto platí trovy exekúcie, ani § 203 ods. 2, ktorý v súčasnosti upravuje povinnosť znášať trovy exekúcie oprávneným v prípade, že majetok povinného nestačí ani na úhradu trov exekúcie. Ustanovenie § 203 Exekučného poriadku vychádza z toho, že v prípade zastavenia exekúcie má súd možnosť, nie povinnosť zaviazat' na náhradu trov exekúcie oprávneného. Z jeho výkladu vyplýva, že obsahuje aj možnosť náhradu trov zastavenej exekúcie nepriznať. Možnosť takéhoto záveru sa musí opierať o vyhodnotenie postupu oprávneného, miery jeho zavinenia a v prípade jeho zavinenia aj jeho intenzity. Nesúhlasil preto s odvolacou námietkou súdneho exekútora, podľa ktorej nemožno exekútorovi nepriznať trovy exekúcie. Poukázal na niektoré rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (napr. ÚS 143/2004, ÚS 711/2004), ktorý konštatoval, že § 203 Exekučného poriadku obsahuje zákonnú možnosť náhradu trov zastavenej exekúcie nepriznať. Pri absencii procesného zavinenia zastavenia exekúcie oprávneným mohol v danej veci súd prvého stupňa nepriznať súdnemu exekútorovi trovy exekúcie (návrh na vykonanie exekúcie bol podaný v roku 2000 a povinný bol vymazaný z obchodného registra až 3. 1. 2006). Preto považoval rozhodnutie súdu prvého stupňa v napadnutej časti za vecne správne.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podal dovolanie súdny exekútor. Žiadal ho, ako aj rozhodnutie súdu prvého stupňa vo výroku o náhrade trov exekúcie, zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie okresnému súdu. Bol toho názoru, že súdy mu svojimi rozhodnutiami nepriznaním trov exekúcie spôsobili škodu.

Oprávnená sa k dovolaniu nevyjadrila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O. s. p.) a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Dovolanie súdneho exekútora smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým bolo rozhodnuté o trovách konania (exekúcie). Vzhľadom na povahu rozhodnutia odvolacieho súdu treba prípustnosť dovolania proti nemu smerujúceho, posudzovať podľa ustanovení, ktoré vymedzujú, kedy je prípustné dovolanie proti uzneseniu.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O. s. p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ veta prvá O. s. p.). Podľa § 239 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a) odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b) ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c) ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Podľa výslovného znenia § 239 ods. 3 O. s. p. však ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, znalečnom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

Nakoľko je v prejednáwanej veci dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu o trovách konania, ktoré vykazuje znaky jedného z rozhodnutí, ktoré sú taxatívne vymenované v ustanovení § 239 ods. 3 O. s. p. ako rozhodnutia, kde dovolanie nie je prípustné, je nepochybné, že prípustnosť dovolania súdneho exekútora z ustanovenia § 239 O. s. p. nemožno vyvodiť.

So zreteľom na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p. ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na

skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O. s. p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka konať pred súdom a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Existencia niektorej z uvedených väd však dovolacím súdom nebola v dovolacom konaní zistená.

Vzhľadom na uvedené možno dospieť k záveru, že v danom prípade prípustnosť dovolania súdneho exekútora nemožno vyvodiť ani z ustanovenia § 239 O. s. p. a ani z ustanovenia § 237 O. s. p.

Keďže v prejednáwanej veci dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 239 O. s. p. prípustné a vady uvedené v § 237 O. s. p. neboli zistené, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie súdneho exekútora ako neprípustné podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. odmietol. S poukazom na právnu úpravu dovolacieho konania nezaoberal sa napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky úspešnej oprávnenej nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, pretože jej žiadne nevznikli.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 29. apríla 2009

JUDr. Martin V l a d i k, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

